

I. tézis

Az építészeti mű, mint anyagi alkotás szükségszerű kapcsolatban áll anyagi környezetével. E kapcsolat, együttélés, illeszkedés megtagadásának negatív következményei vannak.

II. tézis

Az építészeti alkotások a kezdetekben természeti környezettel való kapcsolatukkal együtt voltak érzékelhetők és értékelhetők. Az épületek tágabb értelemben vett természeti környezetbe történő illeszkedésének megkerülése ellentmondás, az ember és az őt öröktől fogva körülvevő természettel szembeni ellenállás.

III. tézis

Az építészeti mű létrejöttének egyik meghatározó tényezője az ember. A gondolkodó ember alkotásai nem értelmezhetők a kor figyelmen kívül hagyásával. A korszellem lecsapódása meg kell hogy jelenjen az építészeti alkotásban is, hiszen annak hiánya önkényessé teszi magát az alkotást, az adott közegből való kiszakítását hozza magával, így időbeli viszonyítása lehetetlenné válik.

IV. tézis

Amennyiben az építészet olyan elemeket, jelenségeket alkalmaz, melyek nem illeszthetők a hagyományos műfaji keretekbe, akkor az így létrejövő inter- vagy multidiszciplináris épületek a hagyományos fogalmak szerint nem tekinthetők építészeti alkotásoknak. Az új inter- vagy multidiszciplináris alkotások önmeghatározásához idő kell, és a műfaji határok definiálása.

V. tézis

Meglévő és új épület kapcsolatában akkor lehet harmóniát találni, ha a régi és az új épület is kapcsolatot teremt a hellyel, aminek nem csak fizikai, de szellemi tartalma is van. A helyhez kötődés teremtheti meg a kapcsolatot a különböző korokban született, egyazon kontextusban lévő építészeti művek között, miként két különböző növény, amik ugyanabból a földből nőnek ki és ugyanabból a napfényből táplálkoznak.

VI. tézis

Az alkotói egyéniség akkor válhat hitelessé, ha az alkotási folyamatban megtalálja az illeszkedés mikéntjét az időben és térben lezajló folyamatokkal.